

Arrest

nr. 338 844 van 6 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die van Albanese nationaliteit is, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 januari 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster verklaart dat in maart 2022 haar moeder in haar bijzijn werd verkracht. Haar moeder zou al gedurende jaren zijn verkracht en bedreigd door haar voormalige partner en zijn kompanen. Verzoekster vreest dat in geval van terugkeer haar opnieuw hetzelfde zou overkomen en zij zal worden verkracht.

3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

4.1. Zo weten haar verklaringen omtrent het incident in maart 2022, waarbij zij en haar moeder door haar belagers werden meegevoerd naar een depot, haar moeder in haar bijzijn werd verkracht en verzoekster werd uitgekleed, niet te overtuigen.

4.2. Vooreerst legt verzoekster incoherente verklaringen af over wanneer het incident heeft plaatsgevonden. Bij de DVZ gaf zij aan dat het ergens in maart of mei gebeurde (vragenlijst CGVS, vraag 3), terwijl zij bij het CGVS dacht dat het in maart gebeurde (NPO, p. 10). Ook legt zij vage verklaringen af over het aantal belagers die haar meenamen: aanvankelijk stelt zij het niet precies te weten en verklaart zij dat ze met drie of vier waren (NPO, p. 9, 10), om dan later tijdens het gehoor echter spontaan en met zekerheid aan te geven dat ze met drie waren (NPO, p. 11, 12). Van enige twijfel plots geen sprake meer. De Raad benadrukt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij in staat is om op consistente wijze een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij duidelijke en coherente verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Vermits de beweerde gebeurtenis in maart 2022 een zware impact had op haar leven, kan van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij deze gebeurtenis eenduidig weet te situeren in de tijd en dat zij eensluidende verklaringen aflegt over het aantal belagers. De vaststelling dat zij hier niet in slaagt, ondermijnt vooreerst in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

4.3. Verder benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming tevens redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent elementen die rechtstreeks verband houden met zijn vluchtrelaas. In casu kan niet blijken dat verzoekster de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde zich preciezer en nauwkeurig te informeren omtrent de voormalige partner van haar moeder en de eerdere problemen die haar moeder met hun belagers zou hebben gekend. De commissaris-generaal bemerkt hierover terdege: "Van de hoofdbelager – die verliefd was op uw moeder sinds voor ze huwde en haar kende sinds ze klein was (CGVS, p. 9, 18) - kent u naam noch voornaam (CGVS, p. 9). Pas nadat u nog eens wordt gevraagd of u geen idee heeft van zijn naam, haalt u een roepnaam aan (CGVS, p. 18), die u bij de DVZ merkwaardigerwijze al had opgegeven. Maar u weet niet wie deze persoon is, noch waar hij woont of wat hij doet in het leven (CGVS, p. 18). Dergelijke lacunaire kennis is niet aannemelijk, te meer daar hij regelmatig geweld pleegde op uw moeder en u bij machte was u over hem te informeren, hetzij op eigen houtje, hetzij bij uw moeder, hetzij bij ooms en tantes door vragen te stellen over de vroegere vriendjes van uw moeder (CGVS, p. 18-19). (...) Gepolst naar de eerdere problemen van uw moeder met jullie belagers, weet u niet sinds hoe lang uw moeder werd verkracht, noch hoe vaak, u vroeg het uw moeder niet (CGVS, p. 17). Evenmin weet u wat er dan gezegd werd (CGVS, p. 17). U stelt nochtans dat de hoofdbelager uw moeder zei dat hij u zou ontvoeren, doden (CGVS, p. 21). Het gebeurde volgens u meermaals dat familieleden werden aangehaald in de dreiging (CGVS, p. 9). U weet echter niet wanneer hij dat zei, of bij welke gelegenheid (CGVS, p. 9, 21)."

Verzoekster repliceert in haar verzoekschrift dat het “ongepast” en niet respectvol zou zij om familieleden te ondervragen over vroegere vriendjes van haar moeder. Ook stelt zij dat het “pervers en wansmakelijk” is om te verwachten dat zij zulke indiscrete vragen zou stellen aan haar eigen moeder nadat zij het slachtoffer geworden is van verkrachting. Verzoekster kan in haar betoog echter allerminst worden gevolgd. Zij verklaart dat haar moeder in haar bijzijn werd verkracht en zij hiervan zelf ook bijna het slachtoffer is geworden; hun belagers zouden de voormalige partner van haar moeder en zijn kompanen zijn geweest. Gelet op de ernst van de beweerde feiten, kan van verzoekster redelijkerwijs verwacht worden dat zij meer informatie tracht te verkrijgen over deze persoon en over de geschiedenis die haar moeder met deze persoon heeft gekend. Dergelijke informatie is immers essentieel om haar vrees correct in te schatten. Verzoekster gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud overigens ook aan dat zij na het incident haar moeder om meer duiding vroeg (NPO, p. 9). Het is dan ook allesbehalve “ongepast” en “pervers en wansmakelijk” om verdere vragen te stellen over hetgeen haar moeder nog allemaal is te beurt gevallen en over de persoon die hierbij een gevaar heeft gevormd, en mogelijks nog zal vormen in de toekomst vermits verzoekster vreest in geval van terugkeer hiervan opnieuw het slachtoffer te worden. Het feit dat zij nalaat dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse bij verzoekster en ondermijnt verder de door haar ingeroepen vrees voor vervolging.

5. Ook haar houding en die van haar moeder doet voorts afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. De commissaris-generaal duidt terdege aan: “Dat uw moeder u, ondanks de dreigingen die ze kreeg, in maart 2022 alsnog naar haar vriendin meenam, alhoewel er niets speciaals was, mag verbazen (CGVS, p. 9, 10, 11). U geeft ook toe dat noch u noch uw moeder veiligheidsmaatregelen namen na het incident van maart 2022 (CGVS, p. 19). Jullie zochten ook geen van beide hulp bij de autoriteiten (CGVS, p. 15-16). Dat de autoriteiten niet werden aangesproken tracht u te verschonen door de corruptie van de politie aan te halen. Maar gevraagd naar een voorbeeld van corruptie, haalt u een voorbeeld aan dat geenszins overtuigt. Zo zou een man zijn vrouw geslagen hebben en een dag later vrij zijn gekomen, maar de vrouw blijkt haar man vergeven te hebben (CGVS, p. 16). Zelf maakte u overigens nooit iets mee waaruit de corruptie van de autoriteiten zou blijken (CGVS, p. 16). Uw redenering de autoriteiten niet op de hoogte te stellen, is dan ook niet ernstig.”

Verzoekster herhaalt dat zij en haar moeder nooit een klacht hebben neergelegd omdat de Albanese autoriteiten geen enkel gevolg geven aan klachten van aantasting van seksuele integriteit of verkrachting, maar overtuigt allerminst. Wanneer geen beroep doet op de autoriteiten in het land van herkomst, kan er moeilijk verwacht worden dat deze autoriteiten daadwerkelijk optreden. De bedoeling van een klacht bestaat er precies in om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus “Albanië Algemene Situatie” van 5 december 2023, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

Het CGVS erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit alles wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die kunnen doen besluiten dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Zij stelt dat uit het verslag niet kan blijken dat er enig meldpunt zou zijn waartoe zij zich zou kunnen wenden voor bescherming of begeleiding na het slachtoffer te zijn geworden van seksueel geweld, echter gaat eraan voorbij dat zij in gelijk welk politiekantoor klacht kan neerleggen waarna passende bescherming volgt. Dat corruptie in Albanië nog steeds een wijdverspreid fenomeen is en dat er, onder meer op het vlak van de effectiviteit van de wetgeving en de beschermingsmaatregelen en van het vertrouwen in de Albanese autoriteiten, nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming. De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21

februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeksters bewering dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan hier, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en de eigen ervaringen en gedragingen van haar en haar moeder, dan ook niet worden aangenomen en kan niet dienen ter vergoelijking voor haar nalaten klacht neer te leggen. De vaststelling dat verzoekster en haar moeder nalieten de bescherming in te roepen van hun autoriteiten ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van hun problemen met de vermeende belagers in Albanië.

6. De ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen blijkt ook uit het feit dat verzoekster na het incident met de belagers van haar moeder in maart 2022, vanuit Griekenland (waar zij op vakantie was bij een andere oom), nog terugkeerde naar huis in Albanië. De commissaris-generaal vervolgt in dit verband: "Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat u in 2023 nog in Albanië was, van waaruit u blijkbaar uw broer in Italië belde (CGVS, p. 5). Ook uw moeder keerde niet enkel uit Griekenland terug naar Albanië, maar later ook vanuit België (CGVS, p. 8). Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u dat uw moeder momenteel misschien terug in Griekenland is bij haar broer (CGVS, p.3). Dat is althans waar ze was toen u haar voor het laatst sprak, drie maanden voor het persoonlijk onderhoud (met andere woorden rond oktober 2024). Deze verklaringen komen niet overeen met wat u stelde bij de DVZ op 09/01/2025. Uw moeder was in Gure, Divjake. Dat uw moeder steeds vrijwillig terugkeerde naar Albanië ondergraven het geloof dat kan gehecht worden aan haar problemen - en bijgevolg de uwe - met haar belagers aldaar."

Door louter de gedane bevindingen tegen te spreken, slaagt verzoekster er niet in hier anders over te doen denken.

7. De ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas wordt versterkt door het gegeven dat verzoekers slechts op 13 november 2024 een beschermingsverzoek indiende terwijl zij reeds in België aankwam op 24 september 2022. De commissaris-generaal duidt hierover terdege aan: "Nochtans contacteerde uw oom – die in België verblijft en bij wie u woont (CGVS, p. 22; DVZ Verklaring punt 21) – reeds een advocaat in oktober 2022 (CGVS, p. 7). Er mag dan ook worden verwacht dat u ook in staat was te onderzoeken hoe u uw verblijf in België kon legaliseren of hoe u internationale bescherming kon aanvragen indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou kennen bij terugkeer. U ondernam echter in twee jaar tijd geen enkele andere stap ter legalisering van uw verblijf dan het indienen van uw laattijdig verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 7). Een dergelijke houding is vanzelfsprekend niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, wat u naliet te doen."

Deze beoordeling wordt echter door verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat dit zonder meer overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

8. Alles samengenomen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de vermeende belagers van haar moeder en aan de voorgehouden (poging tot) verkrachting. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat zij als slachtoffer van een verkrachting het voorwerp zal uitmaken van stigmatisering in geval van terugkeer naar Albanië, is dan ook niet dienend.

9. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

10. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting,

Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 31 oktober 2025 om 9.30 uur staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster legt een aanvullende nota neer met landeninformatie betreffende de algemene situatie in Albanië en wijst erop dat de lijst met veilige landen van herkomst niet tijdig werd aangepast, zodat Albanië niet langer kan worden beschouwd als veilig en er aanleiding is om haar bescherming te verlenen in België. Zij is het niet eens met de bestreden beslissing en voormelde beschikking: er mag dan wel worden geoordeeld dat de problemen ten gevolge van de verkrachting van haar moeder tot de privésfeer behoren, maar hiertegen is in haar land van herkomst geen enkele vorm van overheidsbescherming voorhanden, zodat de stelling dat zij zich er staande zal kunnen houden volledig onterecht is. Verder stelt verzoekster enkel nog te volharden in haar beroep.”

Zoals geacteerd legt verzoekster ter zitting een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin erop wordt gewezen dat de lijst van veilige landen van herkomst voor de laatste keer werd hernieuwd bij het koninklijk besluit van 12 mei 2024, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 27 mei 2024 en dat er nog geen nieuwe lijst is met veilige landen van herkomst sedert 12 mei 2024, zodat de termijn van één jaar waarbinnen dit diende te gebeuren is verstreken. Verzoekster meent dat haar land van herkomst daarom niet langer als een veilig land van herkomst kan worden beschouwd. Verder stelt verzoekster dat de Europese Unie bezig is een lijst op te stellen van veilige landen van herkomst op Europees niveau en *“dat een aantal landen, die op de lijsten van individuele landen staan niet hernomen werden op deze voorstellen”*.

5. Met voormelde argumentatie ter zitting en in de aanvullende nota brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

5.1. Verzoekster voert vooreerst aan dat Albanië niet langer kan worden beschouwd als veilig land van herkomst omdat de lijst met veilige landen van herkomst niet meer werd hernieuwd sedert 12 mei 2024 zodat de termijn van één jaar waarbinnen dit diende te gebeuren, is verstreken.

Bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet (BS 27 mei 2024). Derhalve kon de verwerende partij op 7 februari 2025 overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 2 besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

Artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt nergens dat de lijst van veilige landen van herkomst na het verstrijken van een bepaalde termijn niet meer geldig zou zijn. Er wordt enkel bepaald dat de lijst *“ten minste eenmaal per jaar”* wordt vastgelegd, volgens de in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet omschreven voorwaarden. Geheel ten onrechte leidt verzoekster uit een lezing van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet af dat het loutere gegeven dat er binnen het jaar na de inwerkingtreding van het vorige KB geen nieuw KB tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet in werking is getreden automatisch tot gevolg zou hebben dat het voorgaande KB zijn werkingskracht zou verliezen.

Er wordt immers nergens bepaald dat er verplicht binnen het jaar na de inwerkingtreding van het laatste KB in de zin van voormeld artikel, een nieuw KB moet worden gepubliceerd of dat de bestaande lijst van veilige landen van herkomst niet meer geldig zou zijn na het verlopen van een jaar na de inwerkingtreding van het vorige KB.

De Vreemdelingenwet stelt enkel dat er *“ten minste eenmaal per jaar”* een lijst van veilige landen van herkomst wordt bepaald. Nergens wordt gesteld dat zodra een lijst van veilige landen van herkomst wordt opgesteld, deze slechts één jaar geldig is. Hieruit volgt dat de zinsnede *“ten minste eenmaal per jaar”* moet worden begrepen in het kader van de gewoonlijke betekenis van het woord ‘jaar’, met name minstens éénmaal per burgerlijk jaar.

Er zonder meer van uitgaan dat zonder enige uitdrukkelijke wettelijke bepaling de bestaande lijst van veilige landen na een jaar onwettig zou zijn, zou afbreuk doen aan het rechtszekerheidsbeginsel.

De Raad besluit bijgevolg dat het enkele feit dat er een jaar na de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 nog geen nieuwe lijst werd gepubliceerd, niet kan worden aangewend om de geldigheid van de bestaande lijst in twijfel te trekken of om te concluderen dat Albanië niet langer als veilig land van herkomst kan worden beschouwd. Deze conclusie zou enkel kunnen worden gemaakt indien in het burgerlijk jaar 2025 geen nieuwe lijst van veilige landen van herkomst in werking trad.

Waar verzoekster nog verwijst naar het Commissievoorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van de Verordening (EU) 2024/1348 wat betreft de vaststelling van een lijst van veilige landen van herkomst op het niveau van de Unie (COM (2025)186 final), leest de Raad hierin dat het vaststellen van veilige landen van herkomst, niet enkel landen betreft die op een gemeenschappelijke EU-lijst figureren, met name Bangladesh, Colombia, Egypte, India, Marokko, Tunesië en Kosovo, maar ook kandidaat-EU lidstaten. Immers bepaalt dit voorstel dat artikel 62, lid 1 van de Verordening 2024/1348/EU wordt gewijzigd als volgt:

“1. De landen waaraan de status van kandidaat-lidstaat voor lidmaatschap van de Unie is toegekend, worden op het niveau van de Unie als veilige landen van herkomst aangewezen [...].”

In de COI Focus *“Albanië Algemene Situatie”* van 5 december 2023, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, kan worden gelezen: *“In juni 2014 beslist de Europese Raad om aan Albanië de status van kandidaat-lidstaat te verlenen.”* (p. 18).

Het betoog dat verzoekster in de aanvullende nota ontwikkelt, faalt.

Bovendien brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen of landeninformatie bij waaruit zou blijken dat Albanië niet meer voldoet aan de materiële voorwaarden om als veilig land van herkomst te worden aangemerkt (HvJ 4 oktober 2024, C-406/22, CV v Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (GC)).

5.2. Verzoekster stelt voorts ter zitting dat *“de problemen ten gevolge van de verkrachting van haar moeder tot de privésfeer behoren, maar hiertegen is in haar land van herkomst geen enkele vorm van overheidsbescherming voorhanden, zodat de stelling dat zij zich er staande zal kunnen houden volledig onterecht is.”*

In voormelde beschikking wordt echter besloten dat de voorgehouden verkrachting van haar moeder en de daaraan gekoppelde problemen, ongeloofwaardig zijn. Dit besluit steunt op volgende redenen: (i) de incoherente verklaringen die verzoekster heeft afgelegd over wanneer het incident heeft plaatsgevonden; (ii) verzoekster heeft geen actieve houding aangenomen noch de nodige interesse getoond om zich preciezer te informeren naar de voormalige partner van haar moeder en de eerdere problemen die zij met hun belagers zou hebben gekend; (iii) verzoekster en haar moeder hebben geen veiligheidsmaatregelen genomen en ook geen hulp hebben gezocht bij de autoriteiten; (iv) haar moeder keerde herhaaldelijk vrijwillig terug naar Albanië en (v) verzoekster diende slechts op 13 november 2024 een beschermingsverzoek in terwijl zij reeds in België aankwam op 24 september 2022.

Door louter te volharden dat er geen overheidsbescherming voorhanden is in haar land van herkomst gaat zij helemaal voorbij aan deze bevindingen. Zonder concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster brengt bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO